

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἑυκρινιζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτήσια δραχμὲς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 19 Ἰουνίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 29

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

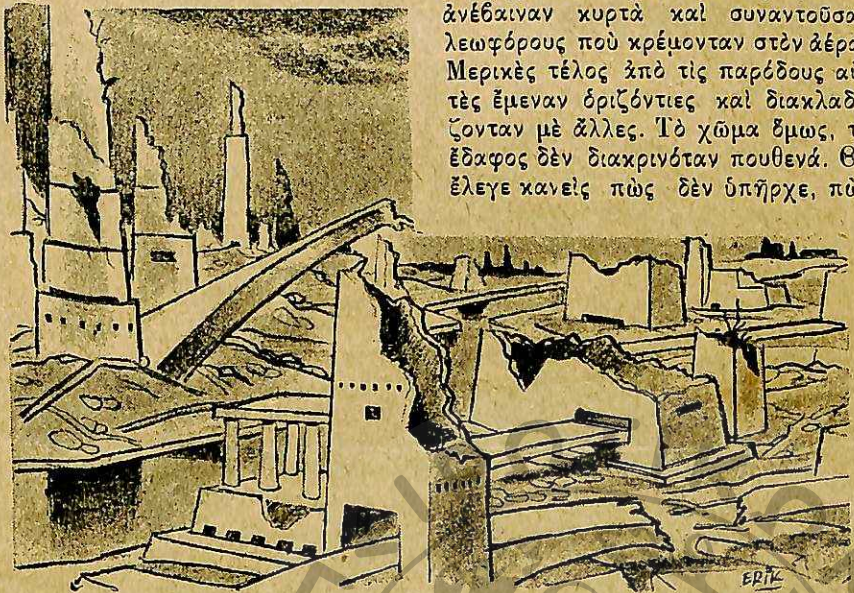
Ἀπὸ τὴν μιὰ ἀκρὴ ὡς τὴν ἄλλη, ὡς ἐκεῖ πού ἔφθανε τὸ μάτι, δὲν ἔβλεπαν παρὰ σωρούς ἀπὸ ἐρείπια, κτίρια κατεστραμμένα, παλάτια γκρεμισμένα, τοίχους ραγισμένους, κολώνες πεσμένες κάτω· οὔτε ἓνα δένδρον, οὔτε ἡ παραμικρὴ βλάστηση διακρινόταν πουθενά, οὔτε ἔβλεπε κανεὶς ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια νὰ ξεχωρίζῃ τὸ χῶμα. Ἦταν ἓνα χάος ἀπελπιστικό, ἀπὸ πέτρες, καὶ σίδερα.

Ἡ ἐρειπωμένη πολιτεία καθόταν στὴ μέση ἀπὸ ἓνα ποτάμι πού ἡ κλί-
τη του ἦταν χαραγμένη σὲ εὐθεία γραμμὴ καὶ οἱ στροφές του σχημά-
τιζαν γωνίες. Περιωρισμένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ πέτρινους τοίχους δὲν παρου-
σίαζε καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἰδιότητες ἐ-
κείνες καμπύλες, καμμιὰ ἀπὸ τὶς
γραφικὲς ἀνωμαλίες πού ὁμορφαίνουν
ὅλα τὰ φυσικὰ τοπεῖα. Τὰ νερά του
κυλοῦσαν θλιβερά ἀνάμεσα στὰ ψηλά
τοιχώματα καὶ τὸ ποτάμι ἔμοιαζε ἔ-
τσι μ' ἓνα γίγαντα αἰχμάλωτο πού
περπατᾷ στοὺς διαδρόμους τῆς στε-
νῆς φυλακῆς του. Μέσα στὴν νεκρι-
κὴ σιωπὴ τῆς ἀπόλυτης ἐκείνης μο-
ναξιάς ἀκουγόταν νὰ κυλάῃ μ' ἓ-
να μονότονον ἦχο. Ἦταν τὸ μόνο
ζωντανὸ πρᾶγμα μέσα στὸ βασίλειο
αὐτὸ τῆς ἐγκατάλειψης καὶ τῆς ἀ-
πελπισίας.

Μερικοὶ ψηλοὶ καὶ στενοὶ πύργοι,
χτισμένοι σὲ κανονικὲς ἀποστάσεις ὁ
ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον ξεπερνοῦσαν στὸ
ὑψος ὅλα τὰ ἄλλα κτίρια, πού ἀπὸ
τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ὅπου τάβλε-
παν οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς, παρου-
σίαζαν ἓνα ὁμοίωμα ὅλον, σὺν
νὰ ἦταν ὅλα κτισμένα στὸ ἴδιο κα-
λούπι.

Μόνο στὸν τρόπο τῆς καταστρο-

φῆς τοὺς παρουσίαζαν διαφορές, ὥσάν
ἡ κοσμογαλαξιά πού εἶχε ἐρειπώσει
τὴν πολιτεία, νὰ θέλησε, χτυπώντας
διαφορετικὰ τὸ κάθε κτίριο, νὰ φέρῃ
ἐπιτέλους κάποια ποικιλία, στὴ μο-
νότονη καὶ κουραστικὴ ἐμφάνισή της.

Ὡς ἐκεῖ πού ἔφθανε τὸ μάτι δὲν ἔβλεπαν παρὰ σωρούς
ἀπὸ ἐρείπια. (Σελ. 253, στ. α')

Οἱ πέντε σύντροφοι δὲν μιλοῦσαν,
ἄφωνοι μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ δράμα
πού τοὺς καθήλωνε στὴ θέση τους,
γεμάτους ἀπὸ κατάπληξη ἀλλὰ καὶ
δέος.

Ἀπὸ τὴν ἀκίνησία τους αὐτὴ τοὺς
ἐβγαλε ἡ Κατὴ.

— Ἐλᾶτε, τοὺς σύστησε. Κατεβαί-
νομε. Ἐχετε νὰ ἰδῆτε καὶ κάτω ἄλ-
λα πράγματα, πού θὰ σᾶς κάνουν νὰ
σασοῦτε ἀκόμη περισσότερο.

Κατέβηκαν τρέχοντας σχεδὸν τὴν

πλαγιά τοῦ λόφου καὶ σὲ λίγο μπή-
καν στὴν πολιτεία.

Οἱ δρόμοι τῆς σχημάτιζαν πραγ-
ματικὸ λαβύρινθο. Μόλις ἔκαναν λίγα
βήματα οἱ νεοφερμένοι κατάλαβαν
πὺς θὰ τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ βροῦνε
μόνοι τοὺς τὸ δρόμο γιὰ νὰ γυρίσουν
πίσω.

Κάθε δρόμος χωριζόταν σὲ παρό-
δους, ὅχι πρὸς τὸ πλάτος, ἀλλὰ πρὸς
τὸ ὕψος. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ παρακλάδια
αὐτὰ χώνονταν μὲς στὰ κτίρια, ἀλλὰ
ἀνέβαιναν κυρτὰ καὶ συναντοῦσαν
λεωφόρους πού κρέμονταν στὸν ἀέρα.
Μερικὲς τέλος ἀπὸ τὶς παρόδους αὐ-
τὲς ἔμεναν ὀριζόντιες καὶ διακλαδί-
ζονταν μὲ ἄλλες. Τὸ χῶμα ὅμως, τὸ
ἔδαφος δὲν διακρινόταν πουθενά. Θὰ
ἔλεγε κανεὶς πὺς δὲν ὑπῆρχε, πὺς

ὁλόκληρος ὁ πλανήτης ἦταν ἓνα αἰ-
κοδόμημα, ἓνα περίπλοκο τεχνητὸ
κατασκευάσμα.

Τὰ χαλάσματα τῶν σπιτιῶν, οἱ σω-
ροὶ ἀπὸ τὶς πέτρες πού ἐφραζαν τοὺς
δρόμους, οἱ πεσμένοι τοίχοι, ἐμπόδι-
ζαν τοὺς ὁδοιπόρους στὴν πορεία
τους καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀναστά-
τωση φαινόταν σχεδὸν ἀδύνατο τὸ
νὰ μπορέσῃ κανεὶς ν' ἀκολουθήσῃ
ἓνα ὠρισμένο δρομολόγιο.

Ἀφοῦ περπάτησαν πάνω ἀπὸ δυὸ

ώρες μέσα σ' αὐτὸν τὸν λαβύρινθο ποὺ δὲν ἔδειχνε ποὺ τελείωνε καὶ ποὺ ἀρχίζει, οἱ τρεῖς νέοι ἀπαυδισμένοι ἀπὸ κούραση, ἀλλοιοί, ἀνίκανοι πιά νὰ κάνουν καὶ τὴν ἐλαχίστη σκέψη, ἀκολουθώντας τὸν καθιγητὴ Μπάτλερ καὶ τὴν κόρη του σὰν αὐτέματα, βρέθηκαν ἐπιτέλους μέσα σὲ μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα ποὺ καὶ οἱ τοῖχοι της καὶ τὸ ταβάνι της σώζονταν ἀκέραια καὶ ποὺ δὲν παρουσίαζε τὸ θέαμα ἐκεῖνο τῆς φρικτῆς ἐγκατάλειψης ποὺ ἔδλεπε κανεὶς σ' ἄλλη τὴν ἄλλη πύλη.

Ἐδῶ μέσα κατοικοῦσαν τὴν κ' ἓνα χρόνο ὁ καθιγητὴς Μπάτλερ καὶ ἡ κόρη του. Εἶχαν συγκεντρώσει διάφορα πράγματα ποὺ τὰ περιμάζεψαν ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ κεῖ κατὰ τις ἐξερευνήσεις τους, καὶ παρ' ὅλη τὴν περίεργη κατασκευὴ ποὺ εἶχαν ὀλα αὐτὰ τ' ἀντικείμενα, ὁ γέρο καθιγητὴς καὶ ἡ μὴς Καίτη εἶχαν καταφέρει νὰ δώσουν στὴν κατοικίᾳ τους μιὰ ἐμφάνιση ὁπωσδήποτε ἀνθρώπινη, ἢ μᾶλλον γήινη.

Πραγματικὰ ἡ ἐπιπλοκή αὐτῆς τῆς κάμκρας θύμιζε τὴν ἐποχὴ τῶν ἀνθρώπων τῶν σπηλαίων καὶ συγχρόνως τὰ ἔργα τῶν φουτουριστῶν. Τὰ ἐπιπλα ἦταν κατασκευασμένα ἀπὸ τοιμεντόλιθο καὶ χαλύβδινους κυλίνδρους. Μακρυὲς καὶ πλατεῖες λουρίδες, ἀπὸ μιὰ ἀγνωστὴ οὐσία ποὺ ἐμοιάζε σὰν πετρί καὶ σὰν ξύλο, κρέμονταν ἀπὸ τὴν μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ τοίχου καὶ μπορούσαν νὰ χρησιμοποιῶνται γιὰ καθίσματα καὶ γιὰ αἰῶρες.

Σὲ μιὰν ἀκρὴ τοῦ ταβανιοῦ ἦταν μιὰ τρύπα ποὺ ἀνοίγε στὸ ὑπαίθρο. Κάτω ἀπὸ τὴν τρύπα αὐτὴν ὁ καθιγητὴς καὶ ἡ κόρη του εἶχαν στήσει ἓνα πρόχειρο τζάκι καὶ ἐκεῖ ἀναίφε τὴν Καίτη φωτιά. Κάθε λογῆς ξύλινα συντρίμμια τῆς χρησίμευαν γιὰ καύσιμη ὕλη καὶ γιὰ σπέρτα μεταχειρίζονταν τίς ἴδιες ἐκείνες λουρίδες ἀπ' τίς ὁποῖες ἦταν κατασκευασμένες οἱ αἰῶρες. Ἐτριφε ἓνα κομματάκι ἐπάνω σὲ μιὰ πέτρα ὥσπου πῆρε φωτιά. Ὁλὴ αὐτὴ ἡ διαδικασία δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ ἓνα λεπτό καὶ σὲ λίγο λαμπρὲς φλόγες ἔδωκαν ἀπὸ τὸ ἀναμμένο τζάκι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ἡ νεκρὴ πολιτεία

Ἡ εὐχάριστη θαλπωρὴ καὶ ἡ ἀνάπαυση καθὼς καὶ τὸ πρόσχαρο καὶ ζωντανὸ περιβάλλον ποὺ ἔδρισκαν ὕστερα ἀπὸ τὴν πολὺν περιπλάνησίν τους μέσα στὸ παγερό βασίλειο τῆς ἐγκατάλειψης καὶ τῆς νέκρας, ἔκανε τοὺς τρεῖς νεοφερμένους νὰ

συνέλθουν σιγά-σιγά ἀπὸ τὴν κούρασίν τους καὶ τὴν κατάπληξη ποὺ ἐνοιοῦσαν.

— Καὶ μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἀπεραντὴ ἐκτασὴ οὔτε μιὰ ψυχὴ ζωντανή! ἦταν ἡ πρώτη ἀναφώνηση τοῦ Ἀνδρέα.

— Οὔτε μιὰ ψυχὴ ζωντανή, ἐπανελάβε ὁ καθιγητὴς Μπάτλερ, δὲν ὑπάρχει σ' ὅλο τὸν πλανήτη, ἢ μᾶλλον δὲν ὑπάρχει πιά. Ἡ κόρη μου κι' ἐγὼ τὸν ἔχουμε διασχίσει ἀπὸ τὴν μιὰ ἀκρὴ ὡς τὴν ἄλλη, μπορῶ νὰ πῶ, καὶ δὲν συναντήσαμε οὔτε ἓνα πλάσμα ἀνθρώπων. Ὡς καὶ τὰ ζῶα ἀκόμη κι' αὐτὰ εἶναι πολὺ σπάνια. Ἐλάχιστα ἔχουν ἀπομείνει ὅπως εἶδατε καὶ μόνοι σας, σὲ μερικὰ μέρη, μόλις ὅμως ἀρχίζει κανεὶς νὰ πλησιάζει σὲ μιὰ πολιτεία, τὰ βλέπει ν' ἀραιώνουν καὶ ὕστερα νὰ ἐξαφανίζονται δολότελα.

Ὁ καθιγητὴς Μπάτλερ καθόταν μπρὸς στὴ φωτιά γιὰ νὰ ζεσταίνεται, γιὰτὶ μόνον ἔτσι μπορούσε νὰ μιλήσει. Καὶ πάλι ὅμως μὲ μεγάλη δυσκολία κατάφερε νὰ πῇ δυὸ λέξεις στὴ σειρά. Λαχάνιαζε, τὸν ἐπιανε βήχας καὶ ἀναγκαζόταν κάθε τόσο νὰ κόβει τὴν ἐμιλία του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΔΥΟ ΕΜΠΟΡΟΙ

ΙΝΔΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Ἐνας ἔμπορος ἐτοιμάσθηκε νὰ πάει ταξίδι καὶ πρὶν φύγει πῆγε σ' ἓνα ἄλλο ἔμπορο φίλο του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ φυλάξει δέκα καντάρια σίδερο.

Ὅταν γύρισε πίσω ἀπὸ τὸ ταξίδι του, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ ξαναπαρῇ στὸ φίλο του καὶ νὰ τὸν παρακαλέσει νὰ τοῦ δώσῃ τὸ σίδερο ποὺ τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῇ. Ἐκεῖνος ὅμως, τὸ σίδερο τὸ εἶχε κίβλας πουλήσει, καὶ ἔτσι βρέθηκε σὲ πολὺ δυσκολὴ θέση. Κόιταξε ὥστόσο νὰ ξεγλυτώσῃ μὲ πονηρία.

— Ἀχ, καίμνε, λέει στὸν φίλο του. Τὸ σίδερό σου τὸ εἶχα φυλάξει στὴν ἀποθήκη μου καὶ φαντάσου τὴν ἐκπληξή μου ὅταν μιὰ μέρα, μπαίνοντας μέσα, δὲν εἶδα πιά τὸ σίδερο καὶ μόνο στὴ θέση ποὺ τὸ εἶχα βάλει στεκόταν ἓνα ποντίκι καὶ ροκά-νιζε τὸ τελευταῖο κομματάκι. Ἄν ἔχῃς τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ἔλα καὶ μόνος σου νὰ ἰδῇς.

Ὁ ἔμπορος κατάλαβε πὼς κάποιος ἄσχημο παιχλιδιὸς τοῦ εἶχαν παίξει, μὰ δὲν ἔδειξε τίποτε.

— Δὲν δυσκολεύομαι καθόλου νὰ πιστέψω αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, ἀπάντησε. Ἐέρω πὼς οἱ ποντικοὶ νοστι-

μεύονται πολὺ τὸ σίδερο καὶ τὸ τρώ-νε σὰν νάταν παντεσπάνι.

Ὁ ἄλλος ἀπὸ μέσα του καμάρωνε γιὰ τὴ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς ψευτιάς του καὶ γελᾶσε γιὰ τὴν εὐπιστία τοῦ φίλου του.

— Γιὰ νὰ σὲ παρηγορήσω τοῦ εἶπε, σὲ προσκαλῶ νὰ σοῦ κάνω τὸ τραπέζι.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, ὄχι σήμερα, αὔριο, εἶπε ὁ ἔμπορος, ποὺ εἶχε καταστρώσει τὸ σκέδιό του.

Καθὼς ἐφευγε λοιπὸν συνάντησε ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιά τοῦ ἔμπορου ποὺ ἔπαιξε ἔξω στὴν αὐλή. Τὸ χάιδεψε, τὸ καλόπιασε καὶ τὸ προσκάλεσε νὰ ἔρθῃ στὸ σπίτι του. Ὅτ' αὐτὸ εἶχε, τοῦ εἶπε, τοῦ κόσμου τὰ παιχνίδια καὶ τὰ γλυκά.

Τὸ παιδάκι δέχθηκε μὲ χαρὰ καὶ ὁ ἔμπορος τὸ πῆρε μαζί του χωρὶς νὰ τὸν πάρῃ κανένας εἰδηση.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ πατέρας, ποὺ ἔχασε τὸ παιδί του, ἀφ' οὗ χάλασε τὸν κόσμο καὶ δὲν τὸ βρῆκε πουθενά, ἔτρεξε σὰν τρελλὸς στὸν φίλο του, καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴ συμφορὰ του.

— Ἀ, βέβαια, εἶπε ὁ ἔμπορος, χθὲς καθὼς ἔβγαينا ἀπὸ τὸ σπίτι σου εἶδα ἓνα γεράκι ν' ἀνεβαίνει ψηλά στὸν ἀέρα κρατώντας ἓνα παιδί στὰ νύχια του. Μπορεῖ τὸ παιδί αὐτὸ νὰ ἦταν τὸ δικό σου.

— Κοροϊδεύεις; ἔκανε ὁ πατέρας. Πὼς γίνεται ἓνα γεράκι ποὺ εἶναι τόσο μικρὸ πουλί, νὰ σηκώνῃ στὸν ἀέρα ἓνα παιδί τριῶν χρονῶν.

— Γιατὶ ὄχι; ἀπάντησε ὁ ἄλλος χαμογελώντας. Σ' αὐτὸ τὸν τόπο ὅλα γίνονται. Ἀφ' οὗ καὶ τὰ ποντίκια ἀκόμη τρώνε τὸ σίδερο.

Ὁ ἔμπορος κατάλαβε.

— Ἐννοια σου, εἶπε, δὲν ἔφαγε τὸ ποντίκι τὸ σίδερό σου.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, οὔτε καὶ τὸ γεράκι ἄρπαξε τὸ παιδί σου. Δὲς μου πίσω τὸ σίδερό μου νὰ πάρῃς τὸ παιδί σου.

Κατὰ τὸν Bid Pal

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΙ' Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΕΡΑΣ

— Σκαντζόχερα, εἰσαι πιά δικός μου.
— Σκυλί τυφλό, φεύγα ἀπὸ μπρός μου!
— Τί λὲς ἐκεῖ! Δόντια δὲν ἔχεις.
— Ἀπὸ τ' ἀγκάθια μου κατέχεις;
— Ἐλα! Μ' ἄρξουνε τὰ χάρδια.
— Ὁ ἄρῃς ἀπάνω σου σημαδία!
— Στάσου καλὲ, νὰ σὲ φιλήσω!
— Αἷματα θές; Γιὰ κάνε πίσω!
— Τώρα νὰ ἰδῇς ποὺ θὰ σ' ἄρπάξω. Καὶ μονομιάς θὰ σὲ σπαράξω...
— Κουτὸ θεοῖο καὶ ἑπαισμένο, Κάθομαι, ἔμπρός! — καὶ σὲ προσμένω.

Χυμὰι, ὁμπρός... δὲν ἦταν ψέμμα! Ἀπὸ τ' ἀγκάθια κίνησε αἷμα. Κλαίει τὸ σκυλλί καὶ φεύγει ἀκόμα... Αἷμα στὰ νύχια, αἷμα στὸ στόμα.

(Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΤΟ Ζάππειο ἀνοίξε τώρα μιὰ μεγάλη Γεωργικὴ Ἐκθεσὴ. Καὶ γιὰ νὰ τραβῶν τὸν κόσμο, ἀνάμεσα στ' ἄλλα

— Κινηματογράφος, Θέατρο, Ἱπποδρόμιο καὶ καθεξῆς — ἔφεραν κι' ἓνα Θηριοτροφεῖο μὲ τὴ σχετικὴ θηριοδαμάστρια, ποὺ χορεύει φορώντας στὸ λαϊκὸ τῆς ἑν' ἀληθινὸ μ. π. ο. α., δηλαδὴ ἓνα τεράστιο β. ο. α. Φαντάζομαι πὼς αὐτὸ τὸ θηριοτροφεῖο θὰ ἔχῃ τοὺς περισσότερους ἐπισκέπτες, μικροὺς καὶ μεγάλους. Εἶναι τόση ἡ περιέργεια τοῦ ἀνθρώπου τῶν πό-λεων γιὰ τὰ θηρία καὶ τὰ γρία ζῶα!

Ἐνὰ λιοντάρι, μιὰ τίγρη, ἓνας πάνθηρας, ἓνας ρινόκερος, ἓνας ἱπποπόταμος, ἓνας ἐλέφαντας, εἶναι γι' αὐτὸν θεάματα ἔξοχα. Ἀντιπροσωπεύει τὸ μεγάλο, τὸ δυνατό, τὸ ὑπεράνθρωπο νὰ ποῦμε σὲ μεγαλεῖο καὶ δύναμη, κι' ἴσα-ἴσα ἡ εὐχαρίστηση τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ τὸ βλέπῃ ἀκίνδυνο, ὑποταγμένο, κλεισμένο σ' ἓνα σιδερόφρακτο κλουβί. Αὐτὸ τὸ λιοντάρι, παραδείγματός χάριν, ποὺ ἀν' ἦταν ἐλεύθερο, θὰ τοῦ ἔκοβε τὸ αἷμα καὶ θὰ τοῦ ἔκανε νὰ πάρῃ τὰ πόδια του στὸν ὦμο γιὰ νὰ φύγῃ, νὰ κρυφθῇ, στὸ Θηριοτροφεῖο μπορεῖ νὰ τὸ πλησιάζῃ νὰ τὸ βλέπῃ ἀπὸ κοντά, νὰ τὸ ἐπεξεργάζεται καὶ νὰ τὸ θαυμάζῃ. Ἀκόμα κι' ὁ βροχθημὸς του, μιὰ στιγμὴ μόνο τὸν κάνει νὰ ντραπῇ, γιὰτὶ ἀμέσως θυμᾶται πὼς βρίσκεται ἐξασφαλισμένος, καὶ πὼς τὸ φοβερό στόμα τοῦ θηρίου μὲ τὰ φοβερά δόντια, ὅσο κι' ἂν ἀνοίξῃ, δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ξεσχίσῃ καὶ νὰ τὸν καταπιῇ. Πρέπει νὰ συμβῇ κάτι ἔκτακτο, τυχαῖο, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ κλουβί του καὶ νὰ ὀρμήσῃ στὸ πληθος ποὺ τὸ κοιτάζει, ἢ νὰ πάρῃ τοὺς δρόμους τῆς πόλης καὶ τῆς ἐξοχῆς καὶ νὰ κάμῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ κλεισθοῦν περίτρομοι, ὡς νὰ τὸ ξαναπαίσουν ἢ νὰ τὸ σκοτώσουν...

Ἀλλὰ ὅταν βλέπῃ κανένας αὐτὰ τὰ θηρία μέσα στὰ κλουβιά τους, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ συλλογιθῇ πὼς δὲν ἦταν πάντα ἔτσι φυλακισμένα, καὶ πὼς ἔναν καιρὸ, αὐτὰ, ἢ τοῦλάχιστο οἱ γονεῖς τους — γιὰτὶ μερικὰ ἔχουν γεννηθῇ στὸ Θηριοτροφεῖο — γυρίζαν ἐλεύθερα στὴ ζούγκλα. Τί χρειάστηκε λοιπὸν ὡς νὰ κλεισθοῦν σ' ἓνα σιδερόφρακτο κλουβί καὶ νὰ κουβαληθοῦν ἀπὸ τὴ θερμὴ τους πατρίδα, μὲ ἀμάξια, μὲ τραῖνα, μὲ βαπόρια, ὡς τὸν Πειραιᾶ, νὰ ξεφορτωθοῦν μὲ

βίντσια καὶ νὰ κατασταλάξουν στὸ Ζάππειο γιὰ νὰ τὰ βλέπομε; Μὰ πρῶτα-πρῶτα χρειάστηκε νὰ τὰ κυνηγήσουν, νὰ τὰ συλλάβουν ζωντανά, ἢ νὰ σκοτώσουν τοὺς γονεῖς τους — τὸ συνηθέστερο — γιὰ νὰ τὰ πάρουν μικρά καὶ νὰ τὰ μεγαλώσουν. Καὶ φαντασθῇτε μιὰ στιγμὴ τὴν τόλμη, τὴν γενναϊότητα, τὴν ἀντοχὴ αὐτῶν τῶν κυνηγῶν! Δὲν εἶναι μόνο οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς ποὺ κυνηγοῦν τίγρεις καὶ λεοντάρια, εἶναι κι' Εὐρωπαῖοι ποὺ τὸ ἔχουν γιὰ ἐπάγγελμα, γιὰ διασκέδαση, γιὰ σ. π. ο. ρ. Κάθε συντροφία κυνηγῶν, σὲς ἄγριες χώρες ὅπου ζοῦν τὰ γρία ζῶα, ἀποτελεῖται ἀπὸ λευκοὺς κι' ἀπὸ μαύρους, ποὺ οἱ πρῶτοι τοὺς παίρνουν γιὰ ὁδηγούς. Κι' ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι ριψοκινδυνεύουν κάθε στιγμὴ τὴ ζωὴ τους, γιὰ νὰ παγιδέψουν ἓνα θηρίο ἢ νὰ τὸ σκοτώσουν. Τὰ κέρδη τους, ἐννοεῖται, εἶναι μεγάλα. Γιατὶ τὰ ζωντανὰ θηρία, μικρά ἢ μεγάλα,

πουλοῦνται ἀκριβὰ, μὰ ὄχι λιγώτερο καὶ τὰ σκοτωμένα, γιὰ τοὺς χαλιό-δοντες, τὰ νύχια, τὸ λίπος καὶ προπάντων τίς πολυτιμώτατες γούνες τους. Τὰ κέρδη τελοσπάντων εἶναι ἀνάλογα μὲ τοὺς μεγάλους κόπους καὶ κινδύνους. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! Μεγαλύτερη ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ εὐχαρίστηση τῶν τολμηρῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ὅταν φθάνουν τὸ σκοπὸ τους. Κανένα ἄλλο σ. π. ο. ρ. δὲν θὰ ἔχῃ ἱκανοποιητικώτερη τὴ νίκη. Τὸ ὑπεράνθρωπο αὐτὸ σὲ μεγαλεῖο καὶ δύναμη, ποὺ οἱ κοινοὶ ἀνθρώποι τὸ θαυμάζουν ἀπλῶς στὸ θηριοτροφεῖο, οἱ κυνηγοὶ τῶν λεονταρίων καὶ τῶν τίγρεων, τὸ ὑποτάσσουν, τὸ νικοῦν. Μὰ μπορεῖ καθένας νὰ εἶναι τόσο δυνατός; Συναισθανόμεστε ὅμως τὴν ἀδυναμία μας κι' ὅταν βλέπομε ἓνα λεοντάρι στὸ Θηριοτροφεῖο, κι' ὅταν συλλογιζόμεστε τὸν κυνηγὸ τοῦ στὴ ζούγκλα...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΗ'.

Μιὰ μέρα, ἔβρεχε ἀπ' τὸ πρωὶ δυνατά. Ἡ Ἀσπροῦλα, σκαρφαλωμένη σ' ἓνα ξύλο τοῦ κοίτετοιοῦ, περίμενε νὰ πάψῃ ἡ βροχὴ γιὰ νὰ βγῇ ἔξω. Κι' ἔβλεπε μὲ ζήλεια τ' ἄλλα πουλιὰ καὶ τὰ ζῶα, ποὺ εἶχαν τόση εὐχαρίστηση νὰ βρέχονται, νὰ περπατοῦν στὰ νερά ἢ νὰ κυλοῦνται σὲς λάσπες

— τὸν Γκορινιάρη, τὴ Μακρόλαιμη, τὴ Σεινάμενη, ἀκόμα καὶ τὸ Μέντιο καὶ τὸν Αὐτέα.

— Εγὼ δὲν μπορῶ, ἔλεγε. Πρέπει νὰ εἶναι στέγνα γιὰ νὰ πάω στὰ σπαρτά, νὰ σγαρλίσω τὸ χῶμα καὶ νὰ βρῶ κανένα ὁρατὸ σπόρο. Μὰ κι' ἡ βροχὴ νὰ πάψῃ τώρα, θάγορῃς νὰ στεγνώσῃ ἡ γῆ.

Πραγματικῶς, ἡ βροχὴ, ποὺ ὁλοένα ἐπεφτε λιγώτερο, κατὰ τὸ μεσημέρι ἔπαψε ὁλοσδιόλου. Μὰ ἡ αὐλὴ ἦταν ἀκόμα γεμάτη νερά, κι' ἀπέξω ἀπὸ τὴν ἀποθήκη, ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε νὰ πατήσῃ κανένας γιὰ νὰ βγῇ στὸ χωράφι, ἦταν μιὰ λακούβα ἑξέλιξη ἀπὸ λάσπη, σωστός βάλτος.

— Πὼς νὰ πάω χωρὶς νὰ βρέξω νὰ πόδια μου; ρώτησε ἡ Ἀσπροῦλα τὸ Φανακλά, ποὺ εἶχε ἀνεβῇ σ' ἓνα κάρσο μὲ σὰν νὰ περᾶσῃ τὸ ἀπομεινέμερο.

—Δέν ξέρω, μή με σκοτίξης! τῆς ἀποκρίθηκε ἀπότομα, γιατί εἶχε τὰ νεῦρα του.

Τάκουσε ἡ Σεινάμενη, πού περνοῦσε ἐκείνη τὴν ὥρα, κι' εἶπε τῆς Ἀσπρούλας:

—Νὰ βάλῃς γαλόσσες ἀπὸ καουτσούκ. Ἔτσι κάνουν οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ μὴ βρέχουν τὰ πόδια τους.

—Μπᾶ! καὶ τί εἶναι αὐτὲς οἱ γαλόσσες ἀπὸ καουτσούκ; ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ἡ Ἀσπρούλα· πρώτη φορὰ τὶς ἀκούω...

—Ἄ, δέν ξέρω περισσότερα, ἀποκρίθηκε ἡ Σεινάμενη· ρώτησε κανένα ἄλλον.

Σὲ λίγο πέρασαν ἀπὸ κεῖ ὁ Μέντιος κι' ὁ Αὐτέας· ἡ Ἀσπρούλα τοὺς ρώτησε κι' αὐτοὺς. Κι' οἱ γαῖδαρέλοι, ἀφοῦ ἄλλαξαν μεταξὺ τους μιὰ πονηρὴ ματιά τῆς εἶπαν:

—Γαλόσσες ἀπὸ καουτσούκ θέλετε; Σταθῆτε, τώρα θὰ σᾶς φέρου-
με μεις.

Μπῆκαν στὴν ἀποθήκη, καὶ σὲ λίγο βγῆκαν σπρώχνοντας μπροστά τους δυὸ σανίδες πού τὶς τοποθέτησαν, τὴ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, πάνω ἀπὸ τὸ βάλτο, ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης, ὡς ἐκεῖ πού τελείωναν τὰ λασπωμένα νερά.

—Ορίστε οἱ γαλόσσες σας, κυρία Ἀσπρούλα! εἶπαν, θὰ πατήσετε ἀ-
πάνω καὶ θὰ περάσετε μιὰ χαρά.

—Ἄ, σὰς εὐχαριστῶ πολύ! Μὲ ὑποχρεώνετε!

—Τίποτα, κυρία Ἀσπρούλα. Περάστε!

Ἡ κόττα πᾶτησε τότε στὶς σανίδες πού τῆς ἔβαλαν, καὶ βγῆκε στὸ χωράφι. Ἐκεῖ βόσκησε ὅσο ἤθελε στὰ σπαρτά, κι' ἔπειτα γύρισε πίσω. Ἀλλὰ τὴ στιγμή πού πατοῦσε πάλι πάνω στὶς σανίδες, ὁ Γκρινιάρης ὁ χοῖρος θέλησε νὰ μπῇ στὸ βάλτο νὰ κυλισθῇ στὴ λάσπη. Κι' ὀρμητικὸς ὅπως πάντα του κι' ἀπρόσεκτος, συνεπῆρε τὶς σανίδες καὶ... πατατόνκι! ἡ Ἀσπρούλα βρόδῃκε μέσα στὸ βάλτο.

—Βοήθεια! ἄρχισε νὰ φωνάζει καθὼς πολεμοῦσε νὰ βγῇ. Βοήθεια! πνίγουμε! γλυτώστε με!...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΗΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Μὰ πάλι δέν ἔλαβε ἀπάντηση!

Μὰ τί κάνει ἐκεῖ; κοιμήθηκε; εἶπε μέσα του ὁ Δουμποδάνας.

Καὶ γύρισε τρέχοντας στὴν κά-
μαρα.

Ἀλλὰ τὸ παράθυρο ἦταν ἀδειανό. Ὁ Μάριος εἶπε!

Ὁ Δουμποδάνας ἔσκυψε τότε καὶ εἶδε κάτω στὸ δρόμο μιὰ σκιά πού ἔ-
τρεχε, καὶ μιὰν ἄλλη σκιά ἔοπισω τῆς, πού φαινόταν πὼς τὴν κυνηγοῦσε.

Τί εἶχε συμβεῖ;
Θὰ τὸ καταλάβατε βέβαια ὅπως
τὸ κατάλαβε ἀμέσως κι' ὁ Δουμπο-
δάνας.

Ὁ Μάριος, μόλις εἶδε τὴν δραπετὴ
νὰ σηκώνεται ἀπὸ ἐκεῖ πού εἶχε πέ-
σει καὶ νὰ τὸ βάζῃ στὰ πόδια, δέν
ἔχασε καιρὸ, παρὰ ἐπήδησε κι' αὐ-
τὸς ἀπὸ τὸ παράθυρο, πού ἦταν πο-
λὺ χαμηλότερο ἀπ' τὸν τοῖχο τῆς
φυλακῆς, κι' ἄρχισε νὰ τὸν κυνηγᾷ.

Ὡστε ἡ πρώτη σκιά ἦταν ὁ φυλακι-
σμένος πού τὸ εἶχε σκάσει—καὶ πι-
θανώτατα ὁ κλέφτης τοῦ γέρου-χωριά-
τη—κι' ἡ δευτέρα ὁ φίλος μας Μάριος.
«Μπᾶ! εἶπε μέσα του ὁ Δουμπο-
δάνας»

δάνας· ἀφοῦ πήδησε ὁ Μάριος, γιατί
νὰ μὴν πηδῇσω κι' ἐγώ;»

Καὶ μιὰ καὶ δυὸ, ἀνεβαίνει στὸ
παράθυρο καὶ πηδᾷ στὸ δρόμο.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀνοίγει κι' ἡ πόρ-
τα τοῦ ξενοδοχείου καὶ πετιοῦνται
ἔξω ὁ Μοντανῆς, ὁ Σαϊζάνης κι' οἱ
ἄνθρωποι τοῦ ξενοδόχου.

Ὁ Λεωνίδας, μόλις πᾶτησε χάμω
χωρὶς νὰ χτυπήσῃ καθέλου, τοὺς φώ-
ναξε:

—Ἀπὸ δῶ! ἀπὸ δῶ! Ὁ Μάριος
τὸν κυνηγᾷ!

Κι' ὅλοι ἀκολούθησαν τὸ Λεωνί-
δα, πού ἀκολουθοῦσε τὸ Μάριο πίσω
ἀπ' τὸν δραπετὴ.

Ἀλλὰ σὲ λίγο δέν τὸν ἔβλεπαν
πιά. Τρέχοντας, εἶχε μακρυνθεῖ πο-
λὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, πού τὸν ἔχα-
σαν. Καὶ μόνος του, ἀσυντράφευτος,
ἀβόητος, ὁ Μάριος κυνηγοῦσε τώ-
ρα τὸν δραπετὴ ἔξω ἀπὸ τὴ μικρὴ
πόλη, σὲ μιὰ ἐρημιά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ἀγωνία

Ὡστόσο, ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενο-
δοχείου ἔκρινε καλὸ νὰ εἰδοποιήσῃ
τὸν διευθυντὴ τῆς φυλακῆς πὼς ἔ-

δραπέτευσε ἓνας φυλακισμένος.

Ἐφῆξαν τότε στὰ κελλιά κι' εἶ-
δαν πὼς ὁ μόνος πού ἔλειπε ἦταν ὁ
κλέφτης πού εἶχαν φυλακίσει τὸ πρωτῆ.
Καὶ νὰ πὼς τὸ εἶχε σκάσει:

Ἐπειδὴ φαινόταν ἄνθρωπος ἀπὸ
καλὴ κοινωνικὴ τάξη, κι' ἔλεγε πὼς
ἀδίκως τὸν κατηγοροῦσαν γιατί αὐτὸς
δέν ἦταν κλέφτης, κι' εἶχε ταχτικά
τὰ διαβατήριά του, ὁ διευθυντὴς τῆς
φυλακῆς πρόσταξε νὰ μὴν τὸν μετα-
χειρισθῶν σὰν κοινὸ κακοῦργο, παρὰ
νὰ τοῦ δώσουν ἰδιαιτέρω δωμάτιο μὲ
καθαρὸ κι' ἀναπαυτικὸ κρεβάτι.

Στὴν τοσπὴν του, ὁ κλέφτης εἶχε
κι' ἓνα μεγάλον σουγιά πού δέν τοῦ
τὸν πῆραν, ἴσως γιατί τὸν εἶχε κρύ-
ψει καλὰ. Ὁ σουγιάς αὐτὸς εἶχε πολ-
λὲς λεπίδες, μικρὲς καὶ μεγάλες, κι'
ἀκόμα μιὰ λιμούλα κι' ἓνα φαλλιδά-
κι. Ὅταν λοιπὸν ἐνύχτωσε καὶ κα-
νένας κρότος δέν ἀκούγονταν πιά στὴ
φυλακὴ, ὁ κλέφτης εἶπε μέσα του:

«Τώρα θὰ ἔπεσαν ὅλοι στὸν ὕπνο.

Καιρὸς νὰρχίσουμε τὴ δουλίτσα μας»

Ἡ «δουλίτσα» του, φυσικά, ἦταν
νὰ προετοιμάσῃ τὴ δραπετεύσῃ του.
Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ λιμάρῃ ἐν'
ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ παραθύρου του,
πού δέν ἦταν καὶ τόσο χοντρό. Δέν
ἄργησε νὰ τὸ κόψῃ. Τὸ ἐλύγισε τό-
τε μ' ὅλη του τὴ δύναμη—κι' ἀλή-
θεια τοῦ χρειάσθηκε πολλή—καὶ κα-
τάφερε νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ
διπλάνο του τόσο, ὥστε νὰ χωρῇ νὰ
περάσῃ τὸ σῶμα του ἀνάμεσα στὰ
δυὸ—ὄχι βέβαια μὲ μεγάλη εὐκολία
ἀλλὰ δύσκολα, μὲ κόπο καὶ μὲ ὑπο-
μονή.

Ἐπειτα ἔκοψε μὲ τὸ φαλλιδάκι
καὶ ξέσχιζε τὰ σεντόνια τοῦ κρεβά-
τιοῦ του, τὰ ἔκαμε λουρίδες, τὶς ἔνω-
σε, τὶς ἔπλεξε, τὶς ἔστριψε, καὶ κα-
τασκεύασε ἔτσι ἓνα σχοινὶ μακρὺ καὶ
στερεώτατο. Τὴ μιὰ ἄκρη αὐτοῦ τοῦ
σχοινοῦ τὴν ἔδεσε ἀπὸ ἓνα κάγκελο
τοῦ παραθύρου καὶ τὴν ἄλλη τὴν
ἔρριξε ἔξω. Τὸ σχοινὶ κρεμάσθηκε
σχεδὸν ὡς κάτω. Τότε ὁ φυλακισμέ-
νος ἀνέδῃκε στὸ παράθυρο, ἔβγαλε
τὸ σῶμα του ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα πού
εἶχε ἐτοιμάσει, πιάσθηκε μὲ τὰ δυὸ
του χέρια ἀπὸ τὸ σχοινὶ καί, σιγὰ-
σιγὰ, μὲ προσοχή, γλύστρησε ὡς τὸ
πλακόστρωτο τῆς αὐλῆς.

Ἡ αὐλὴ αὐτὴ τῆς φυλακῆς ἦταν
μεγάλῃ καὶ τριγυρίζον ἀπὸ τοῖχο
ψηλό, μὰ παλὶδ κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ χα-
λασμένο. Εὐθὺς λοιπὸν ἄμα ὁ φυλα-
κισμένος παρᾶτησε τὸ σχοινὶ κι' ἐ-
πάτησε χάμω, θέλησε νὰ τρέξῃ στὸν
τοῖχο καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ. Μὰ τὴ
στιγμὴ ἐκείνη ἀκούσε βαριὰ βήματα
καὶ φοβήθηκε.

Ἦταν ὁ σκοπὸς πού φύλαγε μέσα

στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς. Ἄν τὸν ἔ-
βλεπε, ὁ δραπετὴς ἦταν χαμένος. Τί
νὰ κάμῃ; πού νὰ κρυφτῇ; νὰ σταθῇ
νὰ τὸν πιάσουν; Ὁχι βέβαια. Καὶ
στὴν ἀμηχανία του, ἀκούγοντας τὸ
σκοπὸ νὰ πλησιάσῃ ὁ δραπετὴς ἔπε-
σε τῆς ἀποτομῆς χάμω καὶ ζάρωσε ἐ-
κεῖ-δᾶ.

Ὁ σκοπὸς ἐφάνηκε, ἐπλησίασε,
πέρασε ἀπὸ κοντὰ του, μὰ δέν τὸν
εἶδε καθόλου, γιατί δέν ἐκοίταζε χά-
μω μὲ προσοχή, κι' ἀπομακρύνθηκε.
Σὲ λίγο ἐπαψε καὶ νὰκούετ. Περ-
πατοῦσε, ἡ καὶ θὰ εἶχε σταθεῖ, σὲ
ἄλλο μέρος τῆς αὐλῆς.

Δέν χάνει καιρὸ ὁ δραπετὴς—καὶ
φαντάζεται καθέννας τὸ καρδιοχτύπι
του—σηκώνεται, τρέχει ἀθόρυβα ὡς
τὸν τοῖχο κι' ἀρχίζει τὸ σκαρφάλω-
μα.

Δέν ἦταν καὶ τόσο δύσκολο. Ὁ
παλιὸς τοῖχος ἀλλοῦ εἶχε τρύπες, για-
τί ἔλειπαν πέτρες, κι' ἀλλοῦ προε-
ξοχές, γιατί οἱ πέτρες ἦταν μετατο-
πισμένες. Ὁ δραπετὴς λοιπὸν μπο-
ροῦσε νὰ πατᾷ μέσα στὶς τρύπες, νὰ
πιάνεται ἀπὸ τὶς προεξοχές καί, μὲ
κίνδυνο βέβαια πάντα, ν'ανεβαίνῃ.

Ἀξαφνὰ μιὰ πέτρα, καθὼς τὴν ἔ-
πιασε, ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὸν τοῖ-
χο καὶ τοῦ ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι κά-
τω στὴν αὐλὴ, ὅπου ἔγινε κομμάτια.
Ὁ δραπετὴς, κρατώντας καὶ τὴν ἀ-
ναπνοή του, ἔμεινε κρεμασμένος καὶ
περίμενε μὲ ἀγωνία.

Ὁ σκοπὸς, ἀκούγοντας τὸν κρότο,
ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Ἀλλ'
ἄμα εἶδε κεῖ-χάμω τὰ κομμάτια τῆς
πέτρας—τώρα, βλέπετε, μόνο χάμω
κοίταξε μὲ προσοχή—τὰ κλώτσησε
λέγοντας:

—Νὰ χαθῇ ὁ παλιότοικος! Καμ-
μιὰ ὥρα θὰ γκρεμιστῇ κι' ὁλόκερος
καὶ θὰ πλακώσῃ κανέναν ἄνθρωπο...

Κι' ἐξακολούθησε τὸν περίπατό του.

Μὰ κι' ὁ δραπετὴς ἐξακολούθησε
τότε τὸ σκαρφάλωσιν τῆς ράχης τοῦ τοῖ-
χοῦ ὅπου, καθὼς θυμάσθε, τὸν εἶδαν
ὁ Μάριος κι' ὁ Μοντανῆς. Κι' εἶπα-
με πὼς ἀπὸ τὴ ράχῃ τοῦ τοῖχου πῆ-
δησε στὸ δρόμο κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ.
Δυστυχῶς γι' αὐτόν, πῆδησε τὴν ἴ-
δια στιγμή κι' ὁ Μάριος, κατόπι πῆ-
δησε κι' ὁ Δουμποδάνας, εἰδοποιήθη-
κε κι' ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς πού
εἰδοποίησε τοὺς χωροφύλακες, κι' ἔ-
τσι ἓνα σωρὸ ἀνθρώπων κυνηγοῦσαν
τώρα τὸν κλέφτη νὰ τὸν πιάσουν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ὁ μικρὸς ἦρως

Ὁ Μάριος, φυσικά, ἦταν πιὸ μπρο-
στὰ ἀπ' ὅλους. Κατόπι του ἔρχονταν
ὁ Δουμποδάνας, ὁ Σαϊζάνης κι' ὁ

Μοντανῆς. Μὰ τὸν εἶχαν χάσει ἀπὸ
τὰ μάτια τους κι' ἔτρεξαν πολλὴν
ὥρα ὡς νὰ τὸν βροῦν. Ὁ μικρὸς μας
φίλος καθόταν, ἐκεῖ ἔξω ἀπ' τὴν
πόλη, σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ χαλίκια, κα-
τάκοπος καὶ καταφυρκισμένος πού
τοῦ εἶχε ξεφύγει ὁ κλέφτης. Γιατί
δέν μποροῦσε πιά νὰ τρέχῃ, τὰ πό-
δια του δέν βαστοῦσαν πιά· στάθηκε
λοιπὸν κι' ἔτσι ὁ κλέφτης, πού ἔ-
τρεχε πρὸ γρήγορα κι' ἦταν πρὸ ἀ-
κούραστος ἀπὸ τὸ παιδί, μπόρεσε νὰ
μακρυνῇ πολὺ καὶ νὰ χαθῇ.

Στὸ μεταξὺ εἶχε ξημερώσει καλὰ.
Οἱ τέσσερες φίλοι κι' οἱ ἄνθρωποι
τοῦ ξενοδοχείου ἔκριναν καλὸ νάφῃ-
σουν πιά τὴ χωροφυλακὴ νὰ ἐξακο-
λουθῇ τὴν καταδίωξη, καὶ γύρισαν
στὸ ξενοδοχεῖο.

Ὅλη ἡ πόλη εἶχε ἀναστατωθεῖ
κι' ἄλλη ὀμίλια δέν γινόταν παρὰ γιὰ
τὸν φυλακισμένο πού τὸ ἔσκασε. Κα-
θέννας ἔλεγε τὴ γνώμη του καὶ τὸ
σχέδιό του γιὰ τὴν ἀνεύρεση καὶ τὴ
σύλληψή του.

Τηλεγράφησαν ἀμέσως σ' ὅλους
τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς, καὶ
σ' ὅλα τὰ χωριά, καὶ στὶς κοντινὲς
ἀκόμα πόλεις, γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν
δραπετὴ, ἂν τυχὸν παρουσιαζόταν
πουθενά. Φυσικά, ἐτηλεγράφησαν καὶ
τὰ χαρακτηριστικά του, γιατί πὼς
ἄλλοιως θὰ τὸν ἐγνώριζαν;

Ὅλη τὴν ἡμέρα, οἱ χωροφύλακες
ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὴπως τὸν ἀ-
νακαλύψουν, κι' οἱ πολῖτες περίμεναν
εἰδήσεις κι' ὅλο ρωτοῦσαν: τὸν βρή-
καν; τὸν ἔπιασαν; Κατάντησαν νὰ
μὴν ἔχουν τὸ νοῦ τους στὴ δουλειά
τους, παρὰ στὸν κλέφτη.

Τὸ περίεργο εἶναι πὼς κι' ὁ Μά-
ριος δέν βιαζόταν τώρα νὰ φύγῃ ἀπὸ
τὴν πόλη. Μ' ὅλη τὴν ἀνυπομονη-
σίαν πού εἶχε νὰ ἰδῇ τὸ σπῆτι του καὶ
τοὺς γονεῖς του, ἤθελε νὰ μάθῃ καὶ
τί ἀπόγινε μὲ τὸν δραπετὴ.

—Ἐλα, Μάριε, τοῦ ἔλεγαν οἱ φί-
λοι του, τί μᾶς νοιάζει ἐμᾶς γιὰ τὸν
κλέφτη; Τὸν κυνηγήσαμε, μᾶς ἐφυ-
γε, τελείωσε. Εἶναι τώρα καιρὸς νὰ
πηγαίνουμε.

—Ὁχι, ἀπαντοῦσε ὁ Μάριος, ἂς
μείνουμε ἀκόμα λίγο. Οἱ χωροφύλα-
κες θὰ τὸν πιάσουν, δέν γίνεται. Καὶ
θέλω νὰ εἶμαι ἐδῶ.

Ναί, κάτι τοῦ ἔλεγε μέσα του νὰ
μὴ φύγῃ, νὰ περιμένῃ...

Ἀλλὰ χτύπησε καὶ τὸ μεσημέρι
καὶ καμμιά εἰδήση δέν εἶχ' ἔρθει
γιὰ τὸν κλέφτη.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. π. ι. φ. καὶ γ. β.

ΑΠΟΒΡΟΧΟ

Στὸ δάσος μὲ τ' ἀπόβροχο, σκορπίσαμε
Χαρούμενα παιδιά, κι' ἀλαφρώμενα,
Τὶς ἐννοεῖς καὶ τὶς λύτες πλῶσάψαμε,
Νὰ μάσσουμε ἀγριολούλουδα βρεμμένα.

Νὰ τὰ παιδιά! Ἐδῶ καὶ κεῖ σκαλώνουνε,
Ζωηρά, μὲ γέλια τρισευτυχισμένα.
Σὲ δύσκολες πλαγιὲς ὅπου φυτρώνουνε
Τὰ ὄρια λούλουδα τὰ μυρωμένα.

Τὰ κεφαλάκια τους, κουνιοῦνται καὶ ρο-
δίζουνε,

Στοῦ δάσους τὸ ὁλόδροσο ἀεράκι.
Τὰ πεῦκα ὁλόγυρα ἀλαφροδροῖζουνε,
Καὶ πού-καὶ πού φωνάζει ἓνα παιδάκι.

Κι' ὦ! τί χαρά! Νὰ τὴν ἡ ἀνοιξη,
Μὲ ρόδινες ἐλπίδες μᾶς σιμώνει.
Ρόδινα-γύρω λουλουδιῶν χαμόγελα,
Καὶ παιδικὸ ἐφάντωμα μᾶς ζώνει!

ΜΥΡΡΑ ΑΛΩΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

—Δοκίμασε καὶ σὺ ἀπὸ τὴ φέτα μου...

